

Resdorf
23.9.47.

Dorungus Tautiet, už taip mielas ir brangias dovanas,
„Sutryptame kely“ draučiai spaudėmės dešimę. Tiko mū-
as, tautos likimas: ateina tamsojo metas, kada užsiau-
piamos mūsų burnos, kada kalbėti mums draudžia-
ma, tačiau kaip rašai „tylieti buvo per sunku“, tad
rašai ir liejai iš skaudančios širdies tuos jausmus, ku-
rie amžinai žadins mūsų tautą į priekolimą. Kad
ir kaip būtų buvus žiauri kancelo praeitis, kad ir kaip
kaip tamsūs debesys gaubtų mūsų nelaukios dienas
Vėrisėj ir tremtyje, tikėjimo veltis stipri ir laisvės
šėburys mūsųose neušges. Ir Putinas, tebegyvendame,
žiauriausianis kancelo, neakėjo:

„Mūsų žiobartus naktiai palikime!...

Kai pavasario paukštėnai padangim paroksris

Ir atėjim parneš vėl daktinešio žinias,

Skaidriabangim rorenu atdarysim duris,

Atgavim, nūgarosim išveduotę tanyne----“

Dar kartą draučiai mesim ir labai dšoragim.

Josy Vytautas Žemkalnis